

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **ZELENÝ SPORT s. r. o.**, se sídlem Slatina 116, Slatina,
zast. MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova
2, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**,
se sídlem, Na Františku 1039/32, Praha 1,

o žalobách proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 21.12.2016, č. j. MPO
26847/16/10200/01000, č. j. MPO 26855/16/10200/01000, č. j. MPO
26908/16/10200/01000, č. j. MPO 26976/16/10200/01000, č. j. MPO
26978/16/10200/01000, č. j. MPO 26990/16/10200/01000, č. j. MPO
27107/16/10200/01000, č. j. MPO 27166/16/10200/01000, č. j. MPO
27225/16/10200/01000, č. j. MPO 27303/16/10200/01000, č. j. MPO
27329/16/10200/01000, č. j. MPO 27716/16/10200/01000, č. j. MPO
27839/16/10200/01000,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21.12.2016, č. j. MPO
26847/16/10200/01000, č. j. MPO 26855/16/10200/01000, č. j. MPO
26908/16/10200/01000, č. j. MPO 26976/16/10200/01000, č. j. MPO
26978/16/10200/01000, č. j. MPO 26990/16/10200/01000, č. j. MPO
27107/16/10200/01000, č. j. MPO 27166/16/10200/01000, č. j. MPO
27225/16/10200/01000, č. j. MPO 27303/16/10200/01000, č. j. MPO

27329/16/10200/01000, č. j. MPO 27716/16/10200/01000, č. j. MPO 27839/16/10200/01000, **se ruší**, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 68 765 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce MUDr. Mgr. Ivana Langer, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označených rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, kterými byly zamítnuty rozklady proti rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 8. 2016 o pozastavení čerpání licencí pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem (dále jen zákon 38/1994 Sb.).
2. K pozastavení čerpání licencí došlo na základě návrhu Ministerstva vnitra jako dotčeného orgánu, důvodem pak bylo v první řadě zahájení trestního stíhání statutárního orgánu žalobce, konkrétně jeho jednatele M. R. Trestní stíhání bylo zahájeno pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 trestního zákoníku a pro trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 trestního zákoníku. Žalovaný přihlédl k tomu, že se jedná o trestné činy přímo související s činnostmi, k nimž by žalobce opravňovalo využívání udělených licencí. Za nerozhodný pak považoval zánik funkce jednatele – M. R. - ke dni 1. 6. 2016. M. R. měl totiž nadále vliv na chod žalobce, a to s ohledem na majetkovou a personální propojenost žalobce a společnosti Zelený Sport Defence s. r. o. a MULTIAGRO v. o. s. Tento závěr je potvrzen i tím, že osoba bývalého jednatele nadále vystupovala za žalobce vůči Krajskému ředitelství Policie Pardubického kraje.
3. Žalovaný poukázal na svou povinnost v rámci správního řízení posuzovat, zda by udělení licence nebylo v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Za rozhodující žalovaný nepovažoval fakt, že M. R. i statutární orgán jsou držiteli dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydané Národním bezpečnostním úřadem. Konkrétní posouzení žádostí či obchodních transakcí se totiž neomezuje na posouzení bezúhonnosti žadatele, resp. zúčastněných fyzických osob, nýbrž se opírá o posouzení všech dostupných informací a aspektů týkajících se žádosti žadatele, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru relevantních z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti. V této souvislosti žalovaný shledal zásadním fakt, že v sídle všech tří výše uvedených společností bylo kontrolami Policie ČR prokázáno pochybení v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. V budovách zkolaudovaných jako kravín či v jiných zemědělských stavbách využívaných jako společné sklady i společnostmi MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT bylo v rozporu se zákonem skladováno velké množství materiálu, a to zbraně kategorie A, B, C, střelivo, stovky tisíc kusů munice, včetně protitankových a protipěchotních min, výbušniny a bezdýmný střelný prach. Stav zabezpečení objektu byl naprosto nevyhovující požadavkům zákona o zbraních, byly nalezeny

zbraně, které v rozporu se zákonem nebyly vedeny v Centrálním registru zbraní, naopak nebyly nalezeny zbraně, které podle centrálního registru na místě být měly apod. Byť byl po zjištění těchto závažných pochybení vydán společností MULTIAGRO v. o. s. Slatina vydán souhlas se změnou užívání předmětné stavby k novému účelu, jde tato skutečnost spíše k tíži žalobce, neboť před vydáním tohoto souhlasu zbraně a munici skladoval v rozporu s právními předpisy. Rovněž z rozporů mezi výpovědí M. R. a zjištěními Police ČR vyplývají pro žalovaného oprávněné pochybnosti, zda je žalobce za dané situace schopen plně zajistit, že nebude ohrožovat bezpečnostní zájmy České republiky, tedy ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti a ochranu obyvatelstva.

4. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v němž je uvedeno, že poznatky týkající se mj. závažných nedostatků v evidenci zbraní střeliva a munice a v zabezpečování objektů, v nichž je zboží skladováno, jakož i jiné nesrovnalosti v činnosti společností ovládaných manžely R., odůvodňují závěr o ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, mj. i proto, že díky nim dochází ke vzniku značného prostoru pro kriminální činnost, k vytváření podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry, a tím i ke vzniku nebo podpoře podmínek pro páchání trestné činnosti. Nesouhlasné závazné stanovisko pak bylo podle žalovaného odůvodněno v mezích § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. na základě bezpečně zjištěných skutečností.
5. Jde-li pak o vyjádření Ministerstva vnitra, která bylo podkladem pro rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že jsou od prvotních návrhů na pozastavení čerpání licencí až do okamžiku jeho rozhodování konzistentní s tím, že tato vyjádření byla opakovaně potvrzena ministrem v nitru v přezkumných řízeních. Žalovaný obdržel dne 19. 10. 2016 vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2016, č. j. MV-132303-7/OBP-2016, k podnětům žalobce na zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licencí, v němž Ministerstvo vnitra neshledalo důvod k podání návrhů na zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licencí, neboť takové opatření je nadále nutné z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Žalovaný rovněž obdržel vyrozumění Ministerstva vnitra o způsobu vyřízení podnětů k přezkumu jeho závazných stanovisek, z nichž se podává, že přezkumná řízení zahájena nebyla.
6. K námitce žalobce, že žalovaný postupuje ve zcela shodných věcech odlišně, s poukazem na případy společností EXCALIBUR ARMY s. r. o. a REAL TRADE PRAHA a.s, žalovaný poukázal na § 50 odst. 1 správního řádu. V souladu s tímto ustanovením musí vycházet i ze skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti k osobě žalobce. Totožnost nebo obdobnost případu přitom nemůže být dána pouhým podáním žádosti podle téhož zákona, nezbytné je posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které byly v uvedených případech diametrálně odlišné. Se zásadou legitimního očekávání účastníka řízení souvisí zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu a rozvedená v § 50 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V daném případě lze veřejný zájem konkretizovat jednak jako povinnost chránit společnost i základní práva jednotlivců, jednak jako zájem na ochraně dodržování mezinárodních závazků České republiky.

Česká republika ratifikovala Smlouvu o obchodu se zbraněmi, která státu ukládá povinnosti v oblasti zahraničního obchodu se zbraněmi, přičemž klade důraz na eliminaci byť jen potencionálního rizika narušení bezpečnosti nebo možnosti k takovému narušení přispět. Mezinárodní závazek je veřejným zájmem, v souladu s ním je pak i rozhodnutí, jimiž byla pozastavena čerpání licencí.

7. Bezpečnostní strategii České republiky, která byla schválena vládou České republiky v roce 2015, neshledal žalovaný relevantní pro posouzení věci. Žalovaný uzavřel, že trestní stíhání M. R. a existence výše uvedených skutečností znamenajících v různém stupni ohrožení bezpečnostních zájmů České republiky považuje za ucelený řetězec skutečností znamenajících možnost ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Tím byl zároveň naplněn i zákonný důvod pro pozastavení čerpání licence podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb.
8. Žalobce v žalobě namítá nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Žalobce namítá, že právní orgán I. stupně postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení. Porušena byla zásada nestranného a objektivního postupu a z něj plynoucí zásada rovného přístupu k jednotlivým případům. Porušena byla i zásada legitimního očekávání. Žalobce v řízení prokázal, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, v nichž figuruje M. R. starší, přitom u ostatních zbrojařů je ignorována skutečnost, že byli obviněni, případně jsou trestně stíhány podnikající právnické osoby i jejich statutární orgány. Jde přitom o zvlášť závažné zločiny. Licenční správa tak měří dvojím metrem, žalovaný tuto nezákonnost neodstranil.
9. Ke dni zahájení řízení nebyl M. R. statutárním orgánem žalobce, odůvodňovat rozhodnutí jeho trestním stíháním tedy nebyla na místě. Žalovaný se pak nevypořádal s námitkou žalobce, že jsou porušovány zásady správního řízení, a v obdobných případech je rozhodováno odlišně. V rozhodnutí se totiž nevypořádal s námitkou žalobce, že shodná nebo obdobná trestná činnost je u ostatních zbrojařů tolerována. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné. Žalovaný nijak nevyvrátil žalobcovo tvrzení, že Ministerstvo vnitra nenavrhlo pozastavení licencí u subjektů trestně stíhaných pro zvlášť závažný zločin vývoj, výroba a držení zakázaných bojových prostředků podle § 281, odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku a pro přečin porušení povinností v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem podle § 266 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (společnosti EXCALIBUR ARMY s. r. o. a REAL TRADE PRAHA a.s), oba správní orgány tak neučinily ani ve vztahu ke společnosti Imex Group s. r. o. v souvislosti s událostmi v muničním skladu ve Vrběticích nebo v případě společnosti CZ HERMEX s. r. o.
10. Žalovaný se nezabýval námitkou neurčitosti výroku prvostupňových rozhodnutí. Z výroku těchto rozhodnutí není zřejmé, zda se čerpání licencí žalobci pozastavuje na dobu nezbytně nutnou – po dobu zahraničně politických zájmů ČR, nebo po dobu ochrany veřejného pořádku. Žalovaný se věcnou argumentací v rozkladu v tomto ohledu vznesenou nezabýval, jeho rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.

11. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně zahájil řízení z moci úřední v rozporu se správním řádem, neboť řízení zahájil toliko na základě návrhu Ministerstva vnitra vycházejícího pouze ze sdělení Policejního prezidia ze dne 9. 5. 2016. Ministerstvo vnitra však postupovalo v rozporu s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektovalo presumpci nevinu M. R., který je navíc držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného Národním bezpečnostním úřadem. Ke dni podání návrhu Ministerstvem vnitra žádná ze skutečností jím tvrzených netrvala, právně relevantní důvod pro zabránění podnikání žalobci tedy neexistuje.
12. Žalovaný se rovněž nevypořádal s argumentací žalobce, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, jak porušují zákony jednatelé právnických osob, a to Z. R. a M. R. ml.
13. Irelevantní je rovněž závěr žalovaného, že udělené souhlasy se změnou užívání stavby svědčí spíše v neprospěch žalobce. Tento závěr je s právem rozporný, neboť zákon institut souhlasu se změnou užívání stavby aprobuje. Pokud byl takový souhlas žalobci udělen, svědčí to o tom, že žalobce bezpečnost ani veřejný pořádek neohrožuje. Podle žalovaného je žalobce předmětem zájmu správních orgánů od roku 2015. Žalovaný pak nebere do úvahy fakt, že žalobci byla v období únor 2015 až duben 2016 vydávána Ministerstvem vnitra souhlasná stanoviska. Ministerstvo vnitra tak porušilo zákon, pokud návrh na pozastavení čerpání licencí podalo až v době, kdy byl žalobci udělen souhlas se změnou užívání stavby, přitom v přechozí době mu okolnosti podnikání žalobce nevadily. Ministerstvo vnitra uvedeným postupem porušuje Listinu základních práv a svobod tím, že žalobci brání v tom, co mu zákon nezakazuje. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že návrhy ministerstva vnitra směřují i proti společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která nikdy s vojenským materiálem neobchodovala. Žalovaný se měl také zabývat tvrzením žalobce o kontrolách provedených dne 15. 6. 2016, tj. v době, kdy již předmětné řízení bylo zahájeno.
14. Žalobce v řízení namítal, že částmi zbraní, u nichž je volný prodej zapovězen zákonem č. 119/2002 Sb., nejsou pažby ani jiná oddělitelná příslušenství zbraní. Je proto naprosto běžné a legální, pokud jsou ze zničených zbraní vytěženy drobné součástky a oddělitelná příslušenství, a s nimi se dále obchoduje. Touto argumentací se žalovaný nezabýval. Rovněž se nezabýval tvrzením žalobce o tom, že nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií České republiky. Žalovaný v rozhodnutí přezkoumatelně nevypořádal s obranou žalobce v podaných rozkladech, v nichž poukazoval na souhlasná stanoviska dotčených orgánů v řízení o změně užívání stavby. Za situace, kdy byl souhlas vydán, si lze stěží představit, že by byl nadále ohrožen veřejný pořádek, bezpečnost a ochrana obyvatelstva.
15. Žalobce namítá protiprávní změnu složení rozkladové komise, tj. změnu složení komise dne 15. 11. 2016 oproti složení existujícímu ke dni 3. 11. 2016. V obou dnech jednala komise v téže věci, ze zápisů nevyplývá důvod změny složení komise.
16. Žalobce rovněž v žalobě navrhuje, aby soud zrušil „závazná stanoviska“ Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č.j. MV-74546-2/OBP-2016 a MV-74546-3/OBP-2016 a

všechna na ně navazující stanoviska. A to v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009- 113.

17. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě odkázal na skutkový stav zjištěný v řízení. K jednání, pro které byl M. R. trestně stíhán, žalobce neuvedl žádné skutečnosti, respektive jeho argumentace o změně právní úpravy ve vztahu k trestnému činu nedovoleného ozbrojování je zcela nedostatečná a vzbuzuje pochybnosti, zda je žalobce schopen zajistit všechny zákonem stanovené požadavky v tak citlivé činnosti, jakou je nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami. Zánik funkce M. R. jako jednatele žalobce byl účelový, fakticky se jeho vliv na chod společnosti nijak nezměnil. Vyjádření Ministerstva nitra, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí, jsou konzistentní a byla opakovaně potvrzena v přezkumných řízeních. K legitimnímu očekávání žalobce, že v jeho věci bude postupováno stejně, jako v obdobných případech žalovaný argumentoval obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal rovněž na stanovisko Ministerstva vnitra z ledna 2017 podaná v řízeních o nových žádostech žalobce, v nichž konstatoval, že u žalobce nedošlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly změnu jeho názoru na pozastavení čerpání licencí žalobcem. Rovněž Ministerstvo vnitra dalo nezhájením přezkumných řízení svých závazných stanovisek najevo nutnost chránit společnost a jednotlivce, a to zejména s ohledem na teroristické útoky a výbuch muničních skladů v areálu ve Vrběticích.
18. Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a skutkové a právní argumentaci. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020-39. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že poukazování žalobce na případy jiných společností, jimž byla licence vydána, relevantní není, neboť Ministerstvo vnitra posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, s nimiž žalobce nemůže být seznámen, v souladu se zákonem, primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Police ČR a zpravodajských služeb.
19. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání v rozsahu žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. *udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.*
21. Podle § 19 odst. 2 citovaného zákona *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*

22. Soud se předně neztotožňuje s žalobní námitkou neurčitosti výroků prvostupňových rozhodnutí. Z prvostupňových rozhodnutí je patrné, že jimi byla pozastavena čerpání konkrétních licencí. Skutečnost, že ve výrocích rozhodnutí není uvedeno, zda se doba nezbytně nutná vztahuje k trvání zahraničně politických zájmů nebo k ochraně veřejného pořádku, jak namítá žalobce, jejich neurčitost nezpůsobuje. Tyto okolnosti jsou součástí skutkového stavu, na jehož základě k pozastavení čerpání licencí došlo, jejich místo je proto v odůvodnění rozhodnutí, nikoliv v jejich výrocích. Lze dodat, že časový rozsah trvání pozastavení licence, je závislý na skutkovém stavu existujícím po vydání rozhodnutí, popř. jeho případných změnách, a splnění podmínek pro případné zrušení rozhodnutí, nelze jej tedy výrokem rozhodnutí určit. Žalovaný zjevně dospěl ke stejnému závěru, když v žalobou napadených rozhodnutích uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou srozumitelná, přesná a určitá.
23. Nedůvodná je námitka, že řízení o pozastavení čerpání licencí, byla zahájena v rozporu se správním řádem. Řízení lze zahájit na návrh dotčeného orgánu – Ministerstva vnitra. Není sporu o tom, že takové návrhy podány byly, tituly pro zahájení řízení tedy jednoznačně existovaly. Důvody uvedené v návrhu jsou předmětem posouzení správním orgánem, nikoliv formální podmínkou pro zahájení řízení.
24. Žalovaný v rozhodnutích popsal, na základě jakých skutečností shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně za důvodná. Jedním z důvodů bylo přitom trestní stíhání M. R. Rovněž poukázal na personální propojení ve výše uvedených společnostech a faktický vliv M. R. na chod žalobce (jakkoliv už není jeho statutárním orgánem). Taková úvaha dostatečně vysvětluje, proč žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a rozklad proti němu žalobcem podaný zamítl. Zjevně tedy neshledal nové personální obsazení uvedených společností za důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. I v tomto ohledu soud shledal rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelná.
25. Obstojí i hodnocení okolnosti spočívající ve vydání souhlasu se změnou užívání stavby. Žalovaný v tom, že toto rozhodnutí bylo vydáno, spatřoval potvrzení závěru, že zbraně, munice a výbušniny byly (přinejmenším před vydáním souhlasu) skladovány v rozporu se zákonem. V tomto kontextu závěr žalovaného, že udělený souhlas jde spíše k tíži žalobce, obstojí. Lze doplnit, že udělení souhlasu se změnou užívání stavby vydaný podle stavebních předpisů, neřeší samotnou problematiku pozastavení čerpání licencí podle zákona č. 38/1994 Sb. Žalobce se proto mylí, pokud z uděleného souhlasu dovozuje, že podmínky čerpání licence splňuje. Rovněž okolnosti existující před podáním návrhu na pozastavení čerpání licencí Ministerstvem vnitra v nyní posuzovaných řízeních, nejsou bez dalšího rozhodující, tedy nebrání dotčenému orgánu podat takový návrh a žalovanému takový návrh na základě zjištěného skutkového stavu posoudit a o pozastavení čerpání licence rozhodnout. Dílčí námitka týkající se obchodu se součástkami ze zničených zbraní soud nehledává relevantní, pomíjí totiž ostatní skutečnosti k osobě žalobce a jeho praxi zjištěné. Správní orgán I. stupně odkázal na výsledky kontroly, v níž bylo zjištěno více pochybení (viz také odůvodnění níže). Fakt, že se s touto okolností

nevypořádaly, nijak nezpochybnuje informaci, které se žalovanému o výsledcích kontroly dostalo. Rovněž s argumentem žalobce odkazujícím na Bezpečnostní strategii ČR se žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích vypořádal, přitom argumentaci žalobce tímto dokumentem neshledal případnou. Argumentace ve vztahu ke společnosti MULTIAGRO vychází z personální provázanosti a společného provozování skladů s osobou žalobce.

26. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že tím, že došlo ke změně složení rozkladové komise, byl zkrácen na svých právech. Složení rozkladové komise nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, protože rozkladová komise má postavení toliko poradního orgánu (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 1194).
27. Důvodnou však soud shledává námitku směřující k legitimnímu očekávání žalobce, že v jeho případě bude postupováno stejně, jako u dalších osob čerpajících licence pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem. Návrh na pozastavení licencí byl Ministerstvem vnitra podán z důvodu zahájení trestního stíhání tehdejšího jednatele žalobce M. R. K tomu uvedl další skutečnosti, které svědčí o závadném jednání žalobce. V tomto ohledu zmínil chování žalobce spočívajícího v odřezání hlavní protiletadlového dvojkanonu a neprofesionální manipulaci s granátem přímo během probíhající kontroly v areálu žalobce či snaze bagatelizovat nález nelegálně držené průmyslové trhavy SEMTEX medializovaným nákupem palety energetického nápoje stejného jména (viz návrh na pozastavení čerpání licencí ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016).
28. Zahájení trestního stíhání žalobce tedy je z pohledu skutkového děje skutečností zásadní (tato skutečnost byla impulsem pro podání návrhu na pozastavení čerpání licencí). Žalobce v zahájeném správním řízení argumentoval mj. tím, že ostatní – konkrétně jím uvedené – subjekty obchodující s vojenským materiálem jsou také trestně stíhány, avšak postupováno u nich obdobně, jak je tomu u žalobce není. S tímto argumentem se však správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádali.
29. Námitka žalobce je podle svého obsahu námitkou porušení zásady ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které je správní orgán povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Ze zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod) vyplývá princip zásadní vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí, pokud se taková praxe vytvořila. Tento princip lze považovat za jeden z vůdčích ústavních principů, jež musí veřejná správa ve své činnosti respektovat, našel ostatně své legislativní vyjádření i v § 2 odst. 4 in fine správního řádu. Správní orgán musí tedy brát do úvahy svou rozhodovací praxi, postupovat podle svých již vydaných rozhodnutí, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů, tzn. s ustálenou správní praxí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233. *Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní*

orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, Sb. NSS 1915/2009). S uvedeným právem účastníka řízení souvisí i povinnost správních orgánů vypořádat se s namítanou správní praxí a odlišností v rozhodování vysvětlit, tj. doložit odlišnosti ve věcech, jichž se účastník řízení dovolává, popř. doložil rozhodování ve věcech, které jsou podle jeho názoru více srovnatelné s řešeným případem, než s rozhodovací praxí, které se účastník řízení dovolává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 As 82/2019-49).

30. V nyní posuzované věci však žalovaný své odlišné závěry a postoj k věci nikterak přesvědčivě a přezkoumatelně nezdůvodnil. K námitce žalobce uvedené v rozkladech poukazující na rozdílnou správní praxi žalovaného, v níž žalobce identifikoval trestně stíhané osoby, u nichž nebylo postupováno obdobně jako v jeho případě, žalovaný pouze uvedl, že je nutné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení. Ty přitom byly v žalobcem označených případech diametrálně odlišné. Z takového závěru není zřejmé, o jaké odlišné skutečnosti jde, rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Posoudit, zda je postup žalovaného v souladu s jeho dosavadní správní praxí, nelze.
31. Soud neshledává případným odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 26/2020. V něm sice Nejvyšší správní soud konstatoval, že odkaz žalobce na případy jiných společností není relevantní, tento závěr je však nutné vykládat v kontextu případu řešeného Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud řešil specifickou situaci, kdy správní orgán postupoval podle dle § 149 odst. 4 správního řádu, podle něž [j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. V rozhodnutí uvedl, že *rozklad podaný žalobcem směřoval výlučně proti obsahu nesouhlasného závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra. Za takovýchto okolností stěžovatel postupoval správně, pokud si v řízení o rozkladu vyžádal závazné stanovisko ministra vnitra jako orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který vydal závazné stanovisko, jež žalobce v rozkladu napadl. Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu totiž stanoví, že [j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Za takových okolností je možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat reprodukování jejich posouzení v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Stěžovatel správně uvádí, že věcné posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska mu nepřísluší, naopak, pokud by obsah závazného stanoviska posuzoval sám, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Z toho vyplývá, že je nadbytečné, aby v napadeném rozhodnutí o rozkladu zaujímal vlastní stanovisko k jím reprodukovanému posouzení rozkladových námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu ze strany nadřízeného orgánu tj. ministra vnitra. Požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí, aby dostalo požadavku přezkoumatelnosti, muselo obsahovat vlastní*

hodnocení těchto rozkladových námitek ze strany orgánu rozhodujícího o rozkladu, tedy není správný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí prostřednictvím citace příslušných částí potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky uplatněné žalobcem, a proto nemůže být považováno (v ohledu uváděném městským soudem) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména se takto napadené rozhodnutí vyjadřuje k rozkladovým námitkám (v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud jeho nepřezkoumatelnost) týkajícím se trestního řízení vedeného proti p. R. st. a otázkám odlišnosti posuzované věci od licencí udělených společností REAL TRADE PRAHA a. s. a EXCALIBUR ARMY s. r. o. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu a její vypořádání přísluší nadřízenému orgánu dotčeného orgánu. V nyní souzené věci je však v diskreční pravomoci správního orgánu, zda čerpání licencí na základě návrhu Ministerstva vnitra pozastaví. Správní orgány v souzené věci nerozhodovaly na základě závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 správního řádu, nýbrž na základě procesního návrhu dotčeného správního orgánu. Za zjištění skutkového stavu a právní posouzení věci je odpovědný žalovaný, ten je také odpovědný za úplné a přezkoumatelné vypořádání námitek žalobce v řízení vznesených. Žalovaný povinnosti vypořádat se s námitkou žalobce o rozdílném rozhodování ve skutkově shodných případech nedostál, jeho vlastní úvaha v rozhodnutích uvedená je nedostatečná.

32. Soud s ohledem na závěry uvedené v § 26 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a proto postupoval dle § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s. a napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení se žalovaný, nezvolí-li jiné procesní řešení zahájeného správního řízení, vypořádá s námitkou žalobce o rozdílné rozhodovací praxi žalovaného v obdobných případech, přitom uvede, na základě jakých skutečností jsou jednotlivé případy odlišné.
33. Soud doplňuje, že nerozhodoval o návrhu žalobce na zrušení „závazných stanovisek Ministerstva vnitra“. Předně uvedené věci se týká pouze návrh Ministerstva na pozastavení licence, ze dne 17. 5. 2016, který závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu není, nepodléhá proto soudnímu přezkumu. Pro úplnost lze doplnit, že závazná stanoviska nejsou správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., soudní přezkum jejich obsahu je umožněn až v rámci konečného rozhodnutí. Pravomoc zrušit podkladové rozhodnutí soudům dána není.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci plný úspěch, náleží právo na náhradu nákladů řízení. Ty představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 13 x 3 000 Kč za žaloby proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím a 13 x 1 000 Kč soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobám proti uvedeným rozhodnutím, tj. 52 000 Kč. Dále přiznal soud žalobci náklady na zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu dne 21. 7. 2020 § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], dále 1 550 Kč za účast při

jednání dne 23. 7. 2020, při kterém byl vyhlášen rozsudek (§ 11 odst. 2 písm. f advokátního tarifu) a dále režijní paušál ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem 12 050 Kč. Dále soud přiznal žalobci cestovné ve výši 798 Kč za cestu vlakem na trase Olomouc - Praha a zpět. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou k soudu podle § 14 odst. 2, odst. 3 advokátního tarifu v celkové výši 1 000 Kč (10 půlhodin). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 21 % z částky 13 848 Kč, tj. o 2 908 Kč. Celkem žalobci náleží náhrada nákladů ve výši 68 765 Kč. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za úkony spočívající v nahlížení do spisu, neboť žalobci byla poskytnuta náhrada za úkon spočívající v převzetí věci. Rovněž za úkon spočívající v částečném zpětvzetí žaloby soud náhradu nákladů nepřiznal. Z tohoto úkonu se nepodává, že by žalobce bral žalobu zpět pro chování žalovaného po podání žaloby, tento úkon nemá vztah ani k účelnému uplatňování práva ve vztahu k rozhodnutím, o nichž soud nyní rozhodovall.

35. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2020

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu